

2. Kwaliteitsbeleid
2.3. Missie, visie, maatschappelijke waarden
2.3.2. Visie op de kernprocessen van het CKG
2.3.2.3 Het agogische interactieproces tussen begeleider en ouder
versie 2010

Doel:

Eigen doel:

Een concretisering van het SMK 2, de visie op de kernprocessen van het CKG, wat betreft het agogische interactieproces tussen begeleider en ouder.

Toepassingsgebied:

De leefgroepwerking

Termen en definities:

Agogisch werken: aandacht hebben voor de verbondenheid tussen de gezinnen en de

samenleving. Gezinnen die zich verbonden voelen met andere gezinnen staan sterker.

Verantwoordelijkheden en bevoegdheden:

Visiegroep

Verwante documenten:

2.3.2 Visie op de kernprocessen van het CKG

3.3.4. Het gebruik maken van ondersteunende netwerken

Aantoonbaarheid:

Dossier (agogische interacties, ondersteuningsplan, verslagen)

Het agogische interactieproces

In het CKG staat de eigenheid en de uniciteit van het gezin centraal. Elke interventie is erop gericht het basale gezinsklimaat zodanig te optimaliseren dat de opvoedingsmogelijkheden verruimd worden waardoor er opnieuw een bevredigend opvoedingsklimaat ontstaat.

Een concept waarin bovenstaand principe nagestreefd wordt dient te werken volgens enkele principes:

Elke hulpverlening is een hulpverlening aan een kind in zijn of haar gezin

Bij elk aangemeld probleem is het van belang de hulpvraag te plaatsen in een ruimer kader, in het ruimer (gezins-)systeem. Op deze manier wordt het aangemelde probleem niet geïsoleerd maar wordt eveneens de invloed die uitgaat op andere domeinen bv. de partnerrelatie, opvoedkundig gebeuren, sociale gezinsleven,... bekeken. Zodoende kan men oordelen of de probleemomschrijving aangebracht door de ouders geen verdoken hulpvraag inhoudt.

Met andere woorden er dient telkens bevraagd te worden in hoeverre het gestelde probleem een mogelijk symptomisch gebeuren binnen een disfunctioneel systeem is.

In het geheel trachten we delen niet uit het oog te verliezen en geven we aandacht aan de uniciteit van elk gezinslid waarbij de aanpak ook telkens aangepast is aan de noden van het individu.

Ouders zijn de eindverantwoordelijken

Ouders zijn én blijven de primaire opvoeders. Als begeleider zien wij ouders als dé belangrijkste verantwoordelijken van hun kind, ondanks het feit dat zij ons in bepaalde mate een vorm van ondersteuning vragen bij de opvoeding van hun kind. In de begeleiding doen we voortdurend appel op hun ouderlijke verantwoordelijkheid. Belangrijke beslissingen worden genomen in overleg met de ouders. Antwoorden op probleemvragen worden gehaald uit de eigen "oplossingsbronnen" en zijn bovendien toepasbaar in hun gezinssysteem.

Het CKG is verantwoordelijk voor de wijze waarop kinderen in het centrum opgevangen en begeleid worden. Het CKG is eveneens verantwoordelijk voor het hulpverleningsaanbod en voor de gebruikte methodieken. Indien beslist wordt het kind ambulante of residentieel op te nemen, worden ouders zoveel mogelijk betrokken. De ouders blijven de eindverantwoordelijken ikv de opvoeding tav hun kinderen.

Soms willen of kunnen ouders bepaalde verantwoordelijkheden ten aanzien van hun kinderen niet meer dragen. Ouders mogen niet hulp afhankelijkheid worden, dit kunnen we vermijden door samen met hen op zoek te gaan naar alternatieve oplossingswegen. Zij blijven en zijn de eigenaar van hun probleem. Wij nemen slechts een ondersteunende rol op.

Hoewel ouders de eerste en de eind verantwoordelijken voor hun kind blijven, primeert voor ons de veiligheid van het kind. Wanneer de fysieke of psychische veiligheid van het kind in gevaar is, zijn we genooddaakt onze verantwoordelijkheid op te nemen als hulpverlener. Hierbij zijn naast het eigen referentiekader, ook maatschappelijke waarden en verantwoordelijkheden richtinggevend. We vinden dat onze cliënten het recht hebben hierover geïnformeerd te worden. We houden ouders als het ware een spiegel voor, waarin hun gedrag geplaatst wordt naast de waarden, normen en verwachtingen van de maatschappij.

In de begeleiding vertrekken we van de mogelijkheden en de krachten die de gezinsleden zelf in huis hebben, en gaan daarmee aan de slag om het gestelde probleem aan te pakken. We behouden wat er is door een luisterende en respectvolle houding ten aanzien van hun belevingen aan te nemen. Toch willen we niet enkel kijken naar wat er moeilijk loopt. We blijven geloven in de mogelijkheden van het gezin, respecteren hen in de beslissingen die ze nemen en wijzen hen op sterktes, competenties en draagkracht.

Hierbij proberen we zoveel mogelijk gebruik te maken van hulpbronnen uit het bestaande netwerk van het gezin: vrijwilligers, familie, buurt, hulpverleners

Vanuit een vraag tot dialoog komen

Elke persoon ervaart de wereld op zijn eigen manier, kijkt ernaar vanuit zijn eigen waarden en normen en bouwt zo zijn eigen werkelijkheid op. Als hulpverlener hebben we respect voor de eigenheid van het gezin en de manier waarop zij de situatie beleven en durven we het eigen perspectief los te laten. Door ons open te stellen voor het perspectief van het gezin wordt het mogelijk een echte dialoog aan te gaan. D.w.z. een grote luisterbereidheid aan de dag leggen voor het verhaal van de ouders én samen met het gezin zoeken naar een gedeelde kijk op het probleem dat zij ervaren.

Bewaken van het proces

Als men vertrekt van de werkelijkheid van de cliënt en hierbij tracht aan te sluiten, houdt dit ook in dat ouders eigenaar blijven van hun eigen probleem en van hun eigen oplossingen. De hulpverlener kan enkel mee helpen zoeken en aanreiken (bijvoorbeeld het aanreiken van inzichten of informatie, modelling, het geven van advies,...). De hulpverlener is niet verantwoordelijk voor het feit of er al dan niet een oplossing komt voor het probleem in het gezin. Wel is hij verantwoordelijk voor het proces dat zich afspeelt tussen hem en het gezin.

Belangrijk hierbij is het zicht krijgen op basisvaardigheden waarover ouders al dan niet beschikken en hierop verder te bouwen, het respecteren van hun ritme en het oog hebben voor een goede timing waarop dingen al dan niet aangepakt kunnen worden.

Om dingen te kunnen aanpakken, moet er vaak eerst taal gegeven worden aan hetgeen moeilijk loopt. Dit doen we door aan te sluiten bij het taalgebruik van de ouders. Door duidelijk en verhelderend te werken, komen we samen tot een gedeeld probleeminzicht. Tijdens gesprekken zullen we bovendien voortdurend aftoetsen of we op dezelfde lijn zitten met het gezin, we de dingen juist interpreteren en op dezelfde manier verstaan.

Deskundigheid bieden

Als begeleider staan we garant voor een deskundige begeleiding van het kind en zijn gezin. Deze deskundigheid krijgt vorm vanuit een multidisciplinaire invalshoek (maatschappelijk werker, leefgroepbegeleider, thuisbegeleider, pedagoog) waarin men de nodige inzichten, know-how en ervaring heeft opgebouwd en waarin men zich voortdurend bijschoolt. De geboden hulpverlening is geen educatief normerend model maar staat voor een systemisch model. D.w.z. dat in elke fase van de hulpverlening rekening gehouden wordt met de eigenheid (waarden en normen) van het gezin, hun probleemoplossend vermogen en hun ritme om te komen tot bewuste verandering.

Voor elk kind wordt een dossier bijgehouden. De verschillende invalshoeken en kaders komen hier tot hun recht.

Daarnaast vinden we het belangrijk samen te werken met andere diensten die het gezin opvolgen of begeleiden en proberen we hen rond de tafel te brengen voor overleg. Alle aspecten van de begeleiding vanuit de verschillende diensten komen aan bod en worden samengebracht tot één geheel. De hulpverlening kan bijgevolg afgestemd worden op mekaar.

Gezinnen zonder bestaand hulpverleningsnetwerk waar we aanvoelen dat naast opvoedingsondersteuning nood is aan bijkomende begeleiding op andere levensdomeinen zoeken en begeleiden we samen naar gepaste vormen van ondersteuning en begeleiding.